

متن پرسش

با عرض سلام و ادب: استاد محترم چند وقتی است که با توجه به مطالبی که در معرفت نفس مطالعه کردم و آنچه از اطراف می بینم دچار احساس بدی به خود شده ام هر چه نگاه می کنم می بینم هیچ توشه ای در اعمالم برای مرگم ندارم نه در اخلاق نه عبادات و نه سیر معنوی. به زندگی اولیا و شهدا نگاه می کنم می بینم من چه کردم؟ هیچ. هرچه فکر می کنم می بینم چه فاصله عمیقی وجود دارد میان امروز من و آن مکان متعالی. آنقدر فاصله با امام زمان علیه السلام حس می کنم که خودم را لایق نمی دانم با ایشان صحبت کنم. این حال برایم سودی ندارد و حرکتی ایجاد نمی کند فقط به هر بهانه ای بر حال خودم اشک می ریزم و افسوس می خورم. اما نمی توانم از آن رها شوم چون هر چه نگاه می کنم می بینم این همه فاصله حقیقت است و با توجه نکردن به وضعیتم خودم را فریب می دهم. چطور از این فضا عبور کنم؟ محتاج دعایان

متن پاسخ

باسمه تعالی. سلام علیکم. گفت «تو مگو ما را به آن شه راه نیست / با کریمان کارها دشوار نیست» ما به حکم وظیفه باید عمل کنیم و به امید رحمت الهی کار را ادامه دهیم؛ عمده صبر و استقامت در رعایت واجب و حرام و تکالیف الهی است که مس وجود انسان را پس از مدتی به کیمیا تبدیل می‌کند. موفق باشید